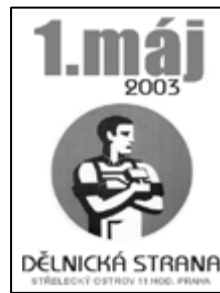

DĚLNICKÉ LISTY

NOVINY DĚLNICKÉ STRANY, ZALOŽENY V ROCE 1872

ROČNÍK I. / ČÍSLO I. / TENTO VÝTISK JE ZDARMA

Dělníci založili stranu, a kritizují komunisty!

V sobotu 18. ledna 2003 se v pražském smíchovském pivovaru uskutečnil ustavující sjezd Dělnické strany. Předsednictvo strany, řádně zvolené na tomto sjezdu, vydalo k této příležitosti ustavující manifest Dělnické strany, ve kterém široké veřejnosti předkládá důvody a cíle vzniku nového hnutí:

Jiří Štěpánek (DS) 17. dubna 2003 v Praze

„My, občané České republiky, znepokojeni stavem současné hospodářské a sociální politiky země, ztrácející důvěru v současnou politickou reprezentaci, prolezlou korupcí a honbou za posty, rozhodli jsme se z protestu proti politickému šlendriánu a hlavně z povinnosti k budoucím generacím naší milované vlasti, založit zcela nové sociální hnutí – Dělnickou stranu.

Dělnická strana je stranou lidovou, proto dává přednost prosazování a důslednému plnění svých požadavků před ideologickými frázemi prázdného obsahu, tak častými u současných politiků. To je také stěžejní důvod proč se nevyhraňujeme na žádnou stranu politického spektra, protože jeho současný stav nás nutí být – v rámci demokratického parlamentního systému – jeho přímými oponenty.

Dělnická strana svým vznikem navazuje na to nejlepší z dělnického hnutí 19. století. Hlásíme se k jeho původním kořenům. Stejně jako v minulosti, i dnes je naším posláním hájit zájmy pracujících občanů, dělníků jak v průmyslu a zemědělství, tak v ostatních oborech lidské činnosti. Upřednostňujeme rozvoj domácího podnikání před nekontrolovaným přílivem zahraničního kapitálu, v jehož důsledku se z kvalifikovaného dělníka stává levná pracovní síla a především další potenciální přírůstek do fronty nezaměstnaných.

Naše dělnické hnutí bylo založeno výhradně z vůle skupiny občanů naší země a proto se nehlásí k žádné mezinárodní organizaci či jeho internacionální ideologii. Program a činnost Dělnické strany jsou odrazem tradic a soudobého poznání našeho národa a rodné vlasti.

Důstojné živobytí občanů České republiky – svobodný život v nezávislé zemi, to je náš hlavní a poslední cíl, o jehož naplnění budeme jménem Dělnické strany usilovat!“

PROČ DĚLNICKÁ STRANA

Název Dělnická strana (DS) vyjadřuje zcela zřetelně naše zaměření. Dělnická strana zahrnuje nejen dělníky, ale také zemědělce a nezaměstnané, jejichž řady se vlivem špatné polistopadové politiky neustále rozšiřují. Naším cílem je stát se protestním hnutím všech občanů, pro které je politika symbolem korupce a mocenského boje o výnosné posty. Hnutí, které vznikne skutečně zdola, na popud lidí. Jsme si vědomi, že v dnešní době, kdy převládá pasivita a rezignace na jakékoliv pozitivní změny ve společnosti, jde o úkol nelehký a složitý. Nicméně si myslíme, že nelze jen nečinně přihlížet a být loutkou se kterou si vládní elita dělá co se jí zlíbí.

Musíme však zároveň zdůraznit, že chceme nejen hájit zájmy tzv. obyčejných občanů (nikdo z nás není obyčejný, nýbrž jedinečnou lidskou bytostí), ale prosazo-

vat principy tržního hospodářství a podporovat drobné české podnikatele a živnostníky. Odmítáme tolerovat neúnosný stav, kdy jsou lidé doslova terorizováni svými zaměstnavateli – zejména nadnárodními společnostmi – dělají za žebračku mzdu ze které žijí od výplaty k výplatě a nemají nikde zastání. A mnohdy ani ve svých odborových organizacích, neboť někteří odborářští bossové vyměnili boj za práva pracujících za teplá místečka v Senátu.

Dělnická strana chce změnit současnou politickou situaci, kdy jsou komunisté považováni za jedinou možnou alternativu vůči „demokratickým“ politickým stranám a lacino sbírají hlasy i těch voličů, kteří komunisty nejsou a nikdy by nebyli. Nicméně i u komunistů můžeme postupně sledovat přibližování a sjednocování s ostatními parlamentními stranami, především v otázce našeho vstupu do Evropské unie.

Co se týká vstupu České republiky do EU, zaujíme tento postoj: Jestli občané rozhodnou ve všelidovém hlasování „pro“, je nutné tento názor plně respektovat. Pokud však máme být členem unie, musí jít o členství plnoprávné a nikoliv podřadné. Naši občané a podnikatelé musí mít zcela rovnocenné podmínky ve srovnání s ostatními občany EU. Nejsme o nic horší než jiné státy a není proto důvod chovat se ušlápnuté a ustrašené.

Hlavním bodem našeho programu je řešení otázky nezaměstnanosti. Požadujeme vytvoření účinných zákonných prostředků a norem, které zajistí obnovení hospodářské a ekonomické prosperity a tím i tvorbu nových pracovních míst. Každý občan, který má zájem a chce pracovat, musí mít možnost a příležitost uplatnit své schopnosti a přednosti ve svém oboru či profesi. Odměna za tuto práci musí občany motivovat a její výše musí zajistit podmínky k důstojnému životu.

Dělnická strana vznikla především proto, aby působila jako ochránkyně poctivých občanů, kteří jsou dnes a denně vystavováni úmornému tlaku arogance a byrokracie státních orgánů dosahujícího obudných rozměrů. Nejsme žádná skupina „politiků“, kteří vám budou kázat vodu a sami pít víno. Nejsme ani z „jiného světa“ odtrženého od každodenní reality. Víme, co znamená práce a jak je těžké v dnešním materialistickém světě obstát. Nechceme vám slibovat ani „modré z nebe“ ani ráj, kde budou pečení holubi lítat do úst.

Jsme jedni z vás, ale neohláme nečinně přihlížet současnému dění ve společnosti a to především z důvodu povinnosti k našemu národu, jeho tradici i budoucím generacím! Chceme vás proto vyzvat: Přidejte se k nám!

VAŠE DĚLNICKÁ STRANA

Naše úloha

Vážení čtenáři!

Do rukou se vám dostává historicky první číslo obnoveného vydání Dělnických listů, založených v roce 1872 českým vlastencem a dělnickým mluvčím Josefem Barákem. Tehdy to byly noviny českých dělníků, ještě neorganizovaných v žádnou politickou stranu, ale s úmyslem dostatečně hlasitě prezentovat své názory a požadavky na tehdejší dobu přímo revoluční. Mnohé z toho, čeho si přáli, bylo dosaženo, ale uplynulé století s sebou přineslo nové problémy a s tím i nové, zatím nesplněné cíle. Přesto je velmi zajímavé, že historie, a zejména ta její část, co přinesla na světlo Dělnické listy, se v různých estetických proměnách přece jen opakuje, a jsme toho svědky i dnes.

Národní směr Dělnických listů byl zakrátko svržen socialisty, dnes sociální demokrati, kteří byli doslova lační po internacionalismu a marxismu. Josef Barák byl proto vyhozen z redakce a další osud tohoto listu diktovala Internacionála a její český propagátor – sociální demokracie. Ta se o několik let později zformovala v politickou stranu.

Dělnické listy se ještě na krátko dostaly na Barákovu vlasteneckou notu, ale 19. února 1876 zanikly. Pokud nebudeme brát na zřetel krátkodobá vydávání Dělnických listů v New Yorku a ve Vídni, na přelomu 19. a 20. století, můžeme s čistým svědomím prohlásit, že právě toto číslo je volně navazujícím pokračovatelem Listů našich předků a především Josefa Baráka, k jehož politickému odkazu se dnes hrdě hlásíme.

To byl jen velmi stručný úvod do historie, nutný k ozřejmění původu našich novin a jejich zakladatelů – dělníků.

Dělnická strana (DS), založená 18. ledna tohoto roku v Praze, je první čistě dělnickou stranou v České republice. Vznikla z popudu právě dělníků, kteří nemají důvod se schovávat pod možná barvitým, leč obsahově prázdným názvem, kterých nám náš politický slovník nabízí neskutečné množství. Stačí jen nahlédnout do seznamu politických stran a hnutí v ČR – člověk by snad zešlel z toho mumraje názvů, z nichž mnohé tam jsou dokonce zastoupeny několikrát (aby se snad lépe pamatovaly).

Myslím si, že ani tak nezáleží na názvu jako spíše na faktu, jakým způsobem představitelé těchto stran vystupují, mluví a samozřejmě konají, pokud však drtivá většina z nich nespí.

Dělnická strana rozhodně nespí. Od svého začátku jsme o sobě dali vědět v médiích i na veřejných mítincích, nyní vydáváme vlastní noviny, a současně se připravujeme na příští volební rok, který bude pro DS premiérový. Každé začátky jsou samozřejmě velmi těžké, zejména po finanční stránce, ale všichni do toho jdeme s vírou a nadějí, že se Dělnická strana výrazně prosadí. Její osud je řízen vůlí každého člena strany. (Pokračování na str. 2)

Jak vycházíme

Vážení čtenáři,

vzhledem k tomu, že Dělnická strana je po finanční stránce odkázána pouze sama na sebe, nemá zatím dostatek prostředků na to, aby její noviny vycházely častěji, jak bychom si všichni přáli. Dlouhodobým cílem Dělnických listů je stát se měsíčníkem či nejlépe týdeníkem, který bude k dispozici na prodejních pultech. I když máme dostatek šikovných redaktorů a dopisovatelů, kteří by se tohoto úkolu rádi zhostili, naše finanční situace zatím nedovoluje častější periodicitu Dělnických listů, než je ta oficiální – čtvrtletní.

Samozejmě všem zájemcům je možné zaslat nové číslo Listů poštou. Další vydání Dělnických listů je plánováno na letošní léto, ale pokud se v následující době podaří shromáždit větší finanční obnos, a my jsme za každý sponzorský dar hluboce vděční, bude možné vydat noviny dříve (volební konto DS je uvedeno na str. 4).

Veškeré aktuální informace, stanoviska a harmonogram mítinců, včetně uvedení dalšího termínu vydání Listů, naleznete na internetové adrese: www.delnickastrana.cz.

REDAKCE

DS: Do Evropské unie nepospícháme!

Naše úloha

(Pokračování ze str. 1.)

Komunisté přijali vznik DS s nelibostí. Abych byl přesný: představitel KSČM, protože rozhodně neházejí všechny do jednoho pytle. Tisková mluvčí této strany dokonce prohlásila, že Dělnickou stranu lidé volit nebudou.

Opravdu se divím, kde bere tu jistotu. Já bych si za všechny voliče mluvit netroufal.

Nezastírám, že idea komunismu je naší straně na hony vzdálena, ale totéž platí například o politice ČSSD, která kdysi měla ve svém názvu „dělnická“, ale při pohledu na současnou vládu, zejména pány Špičlu, Grosse či „madam“ Buzkovou, musím zodpovědně prohlásit: ještě že od něj upustila.

Na rozdíl od výše jmenovaných subjektů nevyznáme utopickou vizi o beztržní či beznárodní společnosti. Nespoléháme se na bratrskou pomoc ze zahraničí, ať již finančního nebo ideového rázu. Nechlubíme se žádnými „Verheugeny“ ani „Fidely“ na Kubě, kam bychom v létě odlétali k moři. Naše Doma je zde, v České republice. A i proto vycházíme z reálných podmínek všedního života, jehož jsme součástí. Označení „obyčejní“ se rozhodně neštítíme, je to naše ctnost.

Hlavní úloha Dělnické strany je na první pohled zřetelná – budeme, a vlastně už tak děláme, tlumočit a prosazovat požadavky a názory především té části obyvatelstva, jež se žije fyzickou prací. Na stanovisku DS se bude podílet každý, kdo o to projeví zájem. Nesmírně důležitý je ten fakt, že ta možnost existuje. Protože volání po lepších podmínkách nebo vyšším platovém ohodnocení bylo doposud mlácením prázdné slámy, když se muselo opírat o sluchovou „indispozici“ parlamentních politiků, zejména KSČM a ČSSD. Jejich představitelé vidáme všude možně, třeba v Bruselu či v poslanecké restauraci, ale vedle lopaty je neviděl nikdo. Do diskuse s dělníkem se raději nepouštějí, nemají na to.

Většina občanů je otrávena, lidé přestávají chodit k volbám. Vládnoucí stranám stačí minimum hlasů k tomu, aby mohly bezstarostně rozhazovat státní peníze a jejich politici užívat si života do penze, která bude rovněž slušná (na rozdíl od ostatních). Česká republika se hrozivě zadlužuje a někteří ekonomové již dnes varují před další Argentinou. Nikdo nebude volán k zodpovědnosti, protože ta se rozmělní v nepronikavých strukturách Evropské unie. Na to dnes mnozí spoléhají a proto nás tam tolik tlačí. Dnes hovoří o nezbytnosti, ale pravou podstatou je pouze jejich záchrana před spravedlností. Protože až my tady budeme prožívat hospodářský kolaps a anglicky hovořící evropský komisař bude vydávat opatření, po dnešních figurkách české politické scény nebude ani vidu, ani slechu. S evropským pasem a nahromaděným jméním budou stejně daleko, jako je dnes Kožený.

Dělnická strana není a ani nebude šířitelem chmurných vizí, ale spíše zvednutým varovným prstem proti možným následkům. Rovněž nabízíme vlastní alternativu – vládu práce a rozumu. Podepřanou národními tradicemi a rodilou znalostí domácích poměrů. Velmi dlouho se naše republika spoléhala na pomoc zvenčí a vždycky to odnesla jako první. Přitom kořeny úspěchu jsou v každém z nás, jen je neumíme dostatečně rozvinout jako to dokázali naši předci po roce 1918.

Strana českých dělníků mohla vzniknout dřív. Jelikož jsme ale jenom lidé a děláme stejné chyby jako ostatní, i my jsme se dlouhou dobu spoléhali na ty, co pouze mluvili, v některých případech dokonce velmi dobře, ale fakticky dělali to samé jako ti, které kritizovali.

Odselí jsme si nemalé poučení do života: spolehat se sami na sebe, na vlastní rozum a síly. To bylo také jedním z hlavních důvodů vzniku naší Dělnické strany.

Staré přísloví říká, že když se přičiní člověk, bůh mu pomůže. Jelikož žádného boha nevyznámám, zůstává alespoň mým přáním, aby po našem přičinění pomáhala Dělnická strana nejenom nám, ale všem občanům, kteří o to projeví zájem.

MARTIN ZBELA

m.zbela@delnickastrana.cz

Dělníci demonstrovali proti vstupu do EU

PRAHA (red) - Společnému mítinku Dělnické a Národní strany, jenž se pod názvem S občany o EU konal dne 17. dubna 2003 v Praze na Václavském náměstí, přálo nejen krásné jarní počasí, ale i účast občanů, kteří se mnohdy poprvé dozvěděli o existenci Dělnické strany.

Pro DS to byla první veřejná akce a nutno dodat, že s úspěšným výsledkem. Podařilo se nejen přesvědčit přítomné posluchače, ale o celé akci informovaly dvě celostátní rozhlasové stanice.

S projevy vystoupili jak zástupci Národní strany, tak samozřejmě i strany naší, dělnické. Jako první vystoupil člen vedení DS **TOMÁŠ VANDAS (34)**.

Vyučil se na středním odborném učilišti oboru instalatér a poté absolvoval nástavbové studium na strojírní průmyslové škole, které zakončil maturitní zkouškou. V letech 1986 - 1992 pracoval ve svém oboru u Dopravního podniku hl. m. Prahy, poté u menších soukromých stavebních firem. V současné době pracuje jako asistent hl. stavbyvedoucího u nejmenované pražské stavební akciové společnosti.

„Česká republika má pro Brusel jediný význam. Využití našeho území pro export unikajících výrobků a sloužit jako levná námezdní síla. Budeme vysávání nenasytými byrokraty do té doby, než budeme definitivně zlomeni jak po stránce politické, ekonomické a morální. Bude nám diktováno co smíme a co nesmíme vyrábět, v jakém množství; české podniky, těch málo, které navzdory polistopadovým zlodějnám ještě fungují, nebudou mít šanci konkurovat západním firmám a zkrachují,“ zmínil se mj. ve svém projevu na Václavském náměstí Tomáš Vandas, a dále pokračuje: „Mnoho občanů si také neuvědomuje, jaký ekonomický šok je čeká. Hovoří se sice o tom, že mzdy se budou zvyšovat, ale náklady spojené s životními potřebami se zvýší členstvím v unii mnohonásobně, což ve svém důsledku bude znamenat prudký nárůst počtu sociálně slabších občanů, kteří se rázem ocitnou v tíživé ekonomické situaci. A toho se velice bojíme, neboť stát nebude mít prostředky na kompenzaci radikálního zdražení.“

Štěpánek:

Lidé firmám nepatří

Druhým řečníkem Dělnické strany byl její současný předseda **JIRÍ ŠTĚPÁNEK (31)**.

Narodil se v Praze, kde i absolvoval Střední průmyslovou školu dopravní, obor doprava - přeprava. V roce 1990 nastoupil jako skladový dělník do velkoobchodu s hutním materiálem a tam postupně vykonával funkci místra skladu, referenta nákupu a dnes pracuje jako obchodní referent prodeje. V letech 1996 - 1998 byl členem Zastupitelstva hl. města Prahy (ZHMP). Během svého mandátu se také intenzivně zajímal o problematiku městské hromadné dopravy a podal několik interpellací kvůli zlepšení fungování veřejné dopravy v hlavním městě. Od roku 1990 je publikačně činný, uveřejnil desítky článků a komentářů v několika politických týdenících (Republika, České listy).

Komunistka Žežulková asi zaspala dobu

PRAHA (red) - Dle vyjádření tiskové mluvčí KSČM Věry Žežulkové pro Lidové noviny (20.1.2003), Dělnická strana pro KSČM konkurencí není, protože „na to potřebuje podporu občanů, a tu v tomto případě nedostane“.

„Komunistka Žežulková si zřejmě otevřela věšteckou kancelář a nyní se veřejně snaží předjímat rozhodnutí občanů v příštích volbách, samozřejmě k obrazu svému. Spíše se ale přiklání k názoru, že je stále duchem před listopadem 89, kdy opravdu nebylo možné kromě jednotné kandidátky komunistů nikoho jiného volit,“ reagoval člen Před-

Jiří Štěpánek se zaměřil ve svém pražském projevu, jehož zkrácenou verzi zde uvádíme (celá znění všech projevů jsou k dispozici na www.delnickastrana.cz), především na pracovní a sociální podmínky našich občanů po vstupu do unie:

„Bez nadsázky je možno říci, že případný vstup do unie se dotkne každého občana a každé lidské čin-

Mítink DS na Václavském náměstí

nosti. Nikdo se před EU neschová. Ano, vstup do bruselské Evropy bude především znamenat omezení národní a státní svobody, ale i v neposlední řadě dojde ke snížení již tak nízké životní úrovně českých obyvatel. Bude to katastrofa, jak po národní, tak i po sociální stránce.

Dělnická strana považuje zájmy národní a sociální za spjité nádoby, které nelze oddělit. Vznikli jsme především proto, že zde neexistuje reálná politická síla, jež by se zastávala občanů této země, námezdních zaměstnanců, ať už dělníků, řemeslníků, zemědělců, úředníků či drobných živnostníků.

Moc dobře víme, jaká je situace mnohých zaměstnanců pod zaměstnavateli v krajích s vysokou nezaměstnaností. Pro některé pány majitele je zákoník práce tou nejzábavnější četbou a ne knihou, jejímiž zákonnými ustanoveními se musí řídit.

sednictva DS Martin Zbela.

„Dělnická strana chce svoji aktivní politikou konkurovat především KSČM, kterou považuje za absolutní přežitek doby a otrápanou vějíčku pro nespokojené voliče. Navíc, skutečná parlamentní činnost tzv. opoziční KSČM je daleko od ideálů, které její funkcionáři mezi občany šíří,“ píše se v úvodním stanovisku Dělnické strany, rozeslaném všem sdělovacím prostředkům.

„Nejsme strana, která by se kohokoli bála,“ reagoval v televizní Sedmičce na prohlášení Dělnické strany místopředseda KSČM Miloslav Ransdorf.

okamžitě propouští. Co jim záleží na pár stovkách Kč, o jejichž zemi donedávna ani neslyšeli a až dostanou příkaz ze své centrály, přesunou se třeba do Bangladěše a budou tam dělat stejný „pořádek“.

Podaří-li se záměr vlastníků a všech 1 600 zaměstnanců se ocitne na dlažbě, zhorší se už tak bídná sociální situace v regionu. Počet zaměstnanců tatrovky se za posledních 13 let snížil o více než 10 tisíc. Propuštění nemají již kam jít, protože práce v kraji prostě není. Podle sdělení představitelů místního úřadu práce by stoupla nezaměstnanost v mikroregionu Kopřivnice až na hrozivých 20 procent! Úřad sice připravuje vytvoření šedesáti pracovních míst na Frenštátsku, ale proti 1 600 propuštěných je to beznadějně málo.

Ani politické vedení města mnoho nezmuže a tak jen vzdychá nad tím, že stát měl při privatizaci nechat určitě významné procento akcií městu, které by právě v této výpaté chvíli mělo účinný nástroj k jednání s vedením Tatry. Ale udělaly se při privatizaci po česku ještě větší chyby.

Propuštění takové masy lidí vytvoří v kraji tzv. domínový efekt, protože v návaznosti na toto propuštění se sníží kupní síla obyvatelstva, což přinese krach mnoha živností a tím i větší nezaměstnanost. Spirála zkázy.

Je naivní si myslet, že v případě vstupu do EU se všechny problémy v sociální oblasti, pracovního práva či působení odborů změní k lepšímu mávnutím kouzelného proutku. Omyl! A velmi nebezpečný omyl! Známe ze svého okolí dost lidí, kteří spíše nesouhlasí s EU, ale budou hlasovat pro, právě pro jejich chybou víru v moc EU změnit všechny špatné věci, které je jako zaměstnance tíží. Argumentují, a zcela správně, že na Západě by si podnikatel - šéf nedovolil k zaměstnancům ani zlomek toho, co si dovolí někteří jejich kolegové v Čechách. To je sice pravda, ale musíme si uvědomit jednu podstatnou věc. To, že západní zaměstnanci mají takové pracovní a sociální podmínky jaké mají, není rozhodně zásluhou členství jejich země

v EU, ale skrývají se za tím roky usilovných, a nebojím se použít slova bojů, kdy si zaměstnanci - občané museli každý ústupek na svých zaměstnavatelích vybojovat.

Žádná legislativa EU, ale stávky, protestní pochody, petice, úmorná jednání a především, a to zdůrazňuji - jednota. Jednota ve slovech, jednota v činech. Nikdo nic zadarmo nedostane. Je naivní si myslet, že bruselským úředníkům bude ležet osud českého dělníka na srdci, nejenom že je to pranic nezajímá, ale hlavně, když onen dělník - zaměstnanec bude mlčet, tak pro Brusel ještě lépe. Sami od sebe nám život neulehčí.

Nikdo z představitelů a členů DS nesedí na věži ze slonoviny odtržený od reality, všichni víme o problémech zaměstnanců, protože jsme jedni z nich. Jsme hnuti lidové, sociální a také národní. A věřte, že když se dozvíme o firmách, kde zaměstnanci dostávají pár drobných navíc za to, že nebudou v měsíci nemocní a tak riskují zdraví, nebo že je jim zadržována právoplatná mzda, tak nás to ještě více vtáhne do práce něco proti tomu dělat.

Chceme, aby si ti majitelé, kterých se to týká uvědomili, že jim sice patří firma, ale nepatří jim lidé.“

Dělník musí na Superb šetřit 73 let

BRNO (red) - Více než dvě třetiny své kariéry musí čekat řadový učitel v základní škole s platem kolem 11 000 korun hrubého, než se zmůže na vlastní luxusní vůz Superb za 700 tisíc korun.

Ten, kdo pracuje od svých 18 let jako pomocná síla a pobírá minimální plat 5700 korun, by se vlastním Superbem mohl svést v 91 letech. Spořil by na něj od svých osmnácti roků plných 875 měsíců, to je skoro 73 let!

Aby si řadový učitel základní školy toužící po vozu Superb splnil svůj sen, bude muset 20 let krutě šetřit. Nejlépe, když si ani nezaloží rodinu. Měsíční čistý příjem řadového člena učitelského sboru je totiž přibližně 7000 korun.

Z toho musí odečíst částku na stravu a chod domácnosti, která dělá podle informací ministerstva financí pro jednotlivce 4100 korun. Pokud má štěstí a bydlí ve svém vlastním bytě nebo domě, takže neplatí nájemné, může měsíčně ušetřit 2900 korun. O kultuře a novém oblečení si ale nechá jen zdát.

Nejlépe na tom bude ředitel velké společnosti. Jeho plat je něco přes 81 tisíc korun čistého měsíčně, a když bude šetřit stejně tvrdě jako učitel, nebo zedník, koupí si Superb už za necelý rok.

Zato pracovník, který vykonává pomocné práce za nejnižší mzdu, tedy 5700 korun hrubého, si i Fabii junior pořídí nejdříve za 23 let a osm měsíců. Může si na ni měsíčně spořit nejvýše 800 korun.

Čeští tatrováci bez práce!

KOPŘIVNICE (red) - Dělnická strana plně podporuje současné protestní hnutí v kopřivnické Tatře, kde

hodlají zahraniční vlastníci vyhodit z práce třetinu českých zaměstnanců, tj. 1 600 osob. Tisícovka tatrováků vyjádřila 3. března svůj hlasitý protest proti tomuto záměru. Ještě byli tak slušní, že zatím nevyhlásili ani stávkovou pohotovost, i když situace spíše volá po stávce totální. Vedení Tatry by mělo této velkomyslnosti využít a přehodnotit své plány.

Dá se říci, že kopřivnická Tatra je od roku 1989 podnikem nešťastným, zakletým. Továrna, jejíž brány opouštěly po desetiletí excelentní nákladní i osobní vozidla, se ocitla na samém kraji propasti neexistence. Vše začalo její privatizací do amerických rukou, která spíše krizi prohloubila, než

vyřešila. Jednou z hlavních příčin bylo to, že smlouva v roce 1990 umožnila prvním americkým vlastníkům

řídít závod na dálku. Podnik, který se má revitalizovat, životně potřebuje každodenní přítomnost jeho vedení, které musí i v kanceláři nocovat, vyžaduje je-li to situace. A nic takového se nedělo. V současnosti vlastní 51 % akcií americká firma SDC International a pouhých 8,5 % akcií je v držení českých akcionářů.

Přítom hospodářské výsledky nebyly až tak katastrofální, protože jestliže v roce 1999 činily tržby 2,7 miliard korun, tak v roce 2000 a 2001 byly ve výši 4,2, resp. 4,4 miliard korun. Údaje za rok 2002 firma ještě nezveřejnila. Chování amerického vedení ale zcela odpovídá americké praxi, kdy při ztrátovém hospodaření se

Vláda rozhazuje peníze občanů

Česká republika hodlá v následujících letech věnovat každoročně až dvě miliardy korun na pomoc rozvojovým zemím. Tato informace se na první pohled jeví ve světle současné ekonomické situace naší republiky jako špatný žert.

Rozhazování peněz daňových poplatníků se v poslední době stalo jakousi módní záležitostí a jednotlivé resorty se v této „činnosti“ doslova předhánějí. Stačí si jen namátkou připomenout sanaci bank spojenou s výkupem špatných úvěrů a jejich uskladněním do České konsolidační agentury. Zde tyto omyly pánů bankéřů budou ležet tak dlouho, dokud se na ně pozvolna nezapomene. Dále můžeme zmínit aféry jižstého televizního senátora, na něž doplácí náš stát mezinárodními a velice nákladnými arbitrážemi. Jako čerstvý příklad státního plýtvání penězi lze považovat i účast českých vojáků v mezinárodních misích, ať již na Balkáně či v Kuvajtu.

Ačkoli je sama armáda na pokraji rozkladu, lectvo neexistuje, snaží se navenek ministr Tvrdík vytvářet dojem, že bez českých vojáků je „boj proti terorismu“ ztracen.

Možná, že někdo namítne, že dvě miliardy korun nejsou z pohledu státního rozpočtu částkou nijak závažnou. Snad. Ale nesmíme zapomenout na obrovský dluh České republiky, který se neustále navyšuje do obldných rozměrů a na obzor není žádný bod, kde se tato smrtící spirála zastaví.

Právě z těchto důvodů je nanejvýš nutné pečlivě zvážit každou investici, každou korunu. Zůstane-li i nadále zachován blahosklonný přístup ke státním financím ve stylu milion sem, milion tam, zůstanou nám a dalším generacím jen oči pro pláč. Ostatně, ty slzy jsou již na krajíčku.

Copak nemáme sami svých problémů víc než dost?

Skutečně musíme takto nesmyslně obdarovávat jiné země, když ani nemáme jistotu, zda štedrá podpora neskončí v kapse nějakého mafiána či místního bosse? Jistě, charita je věc šlechetná a morálně pozitivní, ale jen pro ty, co na ni mají. A to Česká republika, rozkradená a vyplundrovaná polistopadovou suitou v čele s exprezidentem Havlem, není.

Existuje mnoho odvětví, kde by dvě miliardy korun pomohly, byť jen trochu zmírnit nemalé problémy. Ať je to školství, zdravotnictví nebo oprava zdevastovaných silnic. Příkladů najdeme mnoho.

Doufejme, že se jednou i my dočkáme takové vlády, která bude důsledně hospodřit se svěřeným majetkem nás všech. Chce to jen jedině – před příštími volbami se jen na malou chvíli zamyslet!

TOMÁŠ VANDAS
t.vandas@seznam.cz

Regáloví nevolníci

Hypermarkety, pro někoho odpudivý chrám konzumu a pro někoho cíl nedělních procházek. Ale já zde nechci rozsuzovat oba tábory, protože je zde ještě jedna skupina, kterou mnohdy zastánci nebo odpůrci ani nevidí. Mám na mysli zaměstnance těchto hypermarketů, kteří jsou v poklusu či na kolečkových bruslích k ruce nakupujícím zákazníkům. O jejich neradostné situaci se moc neví, protože sami o tom mluvit nechtějí a nadnárodní společnosti se s tím nechtějí pochopitelně chlubit. Až donedávna. Mezinárodní organizace práce přišla se zjištěním, že pracovníci českých hypermarketů jsou vystaveni nevyhovujícím pracovním podmínkám.

Zpráva uvádí ohromné množství neplacených přesčasových hodin, nevyhovující pracovní zázemí a nátlaky na zaměstnance. Žádný z řadových zaměstnanců se přímo v práci neozve, aby hájil svá práva, protože jediná reakce vedení je okamžitá výpověď. A odbory na pracovišti? To radši vedení strpí zloděje mezi regály, než organizované odbory, které by pány manažery klepy přes prsty. Pro vedoucí těchto hypermarketů, ve skutečnosti poskoků a slouhů zahraničních vlastníků, je Zákonník práce spíše humoristickou četbou, než závazným kodexem jejich chování vůči podřízeným.

Hypermarkety zaměstnávají spoustu žen, které při

nucené přesčasové práci zanedbávají rodiny, ale také jsou vystaveny neúměrné dřině a stresu, že při sebelepší chybě budou propuštěny, což v některých oblastech republiky (Ostravsko, Mostecko atd.) znamená rodinnou sociální katastrofu. Takže jim nezbyvá než zatnout zuby a vše snášet.

Ať už obchodní komplex patří vlastníkům z Irska, Belgie, Holandska či USA, nebylo by myslitelné, aby v těchto mateřských zemích své zaměstnance odírali tímto skandálním způsobem. Tam by si to ani v nejmenším nedovolili, ale proč to nezkusit na nějakém Východě, kde nehrozí žádný postih. Proč asi mají „české“ megaobchody otevřeno nonstop a na Západě v žádném případě? Že by u nás byl management vstřícnější k zákazníkům než na západ od našich hranic? Ale omyl! Tam nemají otevřeno v neděli a ve svátek proto, že by se musely zaměstnancům platit příplatky za práci přesčas a ve svátek. I české pracovní právo pamatuje na práci v neděli, kdy náleží pracovníkovi příplatek 100 % jeho hodinové mzdy. Ale kde není žalobce, není ani soudce.

Někdo možná popuzeně namítne: Od čeho máme odbory? Ale bylo by nespravedlivé všechnu vinu házet pouze na ně. Jak mohou ale odbory zasáhnout, když je nikdo pod hrozbou propuštění z práce nezaložil? Jedině

by mohly odborové centrály tláčit na státní úřady, aby zasáhly ve prospěch českých občanů. Člověka 21. století je opravdu nedůstojné, aby dřel za těchto nevolnických podmínek, za peníze, které stěží stačí na obživu.

Sice jsem psal pouze o hypermarketech, kde jsou porušována ustanovení Zákonníku práce, ale bohužel je to pouhá špička ledovce, protože takových míst, kde zaměstnanec je bezprávnou loutkou, je v naší zemi mnoho. O hypermarketech se mluví, protože mezinárodní organizace tento problém otevřela. Ale takových kauz by se bohužel ještě našlo!

Je velmi smutné, že do dnešních časů nevznikla na české politické scéně i jiná strana, která by se opravdu zasazovala za zájmy a práva zaměstnanců. Pro někoho to mohou být komunisté, ale když se opravdu nezaújate podívá na jejich dosavadní činnost, dojde k závěru, že dnes se komunisté spíše zabývají sladěním české legislativy s legislativou EU, abychom byli co nejdříve v unii. Zaměstnanci, kterým se děje krivda, a to je dnešní případ hypermarketů, musí mít nějaké zastání a to jim spolu s odbory zajistí právě Dělnická strana, která bude mít ochranu zaměstnanců jako hlavní bod svého programu.

JIŘÍ ŠTĚPÁNEK
stepanek-ds@seznam.cz

Stávka: Nenechat se rozeštvát!

Letošní stávka pražských řidičů tramvají skončila velice rozpačitě. Stávky se zúčastnila pouhá třetina tramvajáků, takže mluvit o protestu, který otrásl metropolí, je značně nadnesené. Již od 5. ledna t.r., kdy se měla stávka poprvé uskutečnit, bylo zřejmé, v čí prospěch asi dopadne studie mající posoudit, kdo „vlastně pracuje více“. Patrony této studie byl Magistrát hl. města Prahy - zřizovatel Dopravního podniku, v jehož představenstvu a správním radě sedí vybraní a prověření zastupitelé, takže tolik proklamovaná objektivita byla od počátku prázdným slovem, majícím na poslední chvíli oddálit stávku.

Já osobně bych se neodvážil rozhodnout, kdo vlastně má náročnější práci, protože jak řidič tramvaje, tak autobusu či strojvedoucí metra, má velkou odpovědnost za pasažéry a ta je stejná jak na kolejích, tak na silnici či v tunelu. Každá práce ve veřejné dopravě má svoje klady a zápory, ale v konečném důsledku je to práce těžká, odpovědná a mnohdy nevděčná.

Celý leden byli tramvajáci pod jemným, ale souvislým nátlakem, používajícím smířlivá slova o tom, že přece nebudou brát kvůli svým mzdovým požadavkům Pražany za rukojmí, až po razantní hrozby o případných trestních oznámeních kvůli předpokládaným škodám. Jedním z „výdobytků“ společenských změn v roce 1989 bylo právo na stávku, tak skromně využívané zaměstnanci této země.

Dopravní podnik hl. města Prahy použil taktiku, která bohužel slavila svůj úspěch. Jejich strategie spočívala v jednoduché věci, staré skoro jako lidstvo samo. Jestliže nemohu porazit svého nepřítele přímo, tak ho určitě zlomím tím, že do jeho řad zaseji neklid a rozeštvu proti sobě ty, kdož by měli držet pohromadě. Zabíralo to v minulosti, zabralo to i dnes.

Vše spočívalo v tom, že se postaví řidiči autobusů proti tramvajákům kvůli tomu, kdo si zaslouží více peněz. V nic neřešících dohadech unikl pravý smysl protestů, protože stejné problémy s neustále zvyšujícími se

přesčasy, provozem ve městě či ochranou před násilnickými cestujícími zejména na nočních linkách mají také řidiči autobusů. Vozit v Praze cestující není opravdu žádný med a vedení pražského dopravního podniku to svým zaměstnancům neulehčuje. A proto si je vědomo problémů, volajících po dalekosáhlé reformě a oprávněně se obává masového vystoupení všech svých zaměstnanců, takže bylo potřeba „zlomit“ lokální odpor.

Může se ale lehce stát, že za krátký čas vystoupí řidiči autobusů s nějakým svým oprávněným požadavkem a velice se budou divit, jak s nimi management Dopravního podniku zatočí. Vše z „tramvajácké kauzy“ bude zapomenuto a stejně jako dnes jejich kolegům, může být spíláno jim a třeba ještě tvrději. Vždyť i při poslední pokojné stávce zasáhli energetičtí policisté. Vedení Dopravního podniku díky tomu poznalo, kam až může zajít a v budoucnu to jistě využije a překročí. A to by mělo být mementem této stávky tramvajáků!

Platilo to před 130 lety a platí to i dnes: Svých zákonných práv se zaměstnanci domohou jedině tak, že budou stát při sobě, budou solidární ke kolegům a nebudou trpět stávkokazem!

KAREL DUB

Nemocenskou musí platit stát!

Dělnická strana vzala na vědomí s velkým údivem a rozhodným nesouhlasem záměr ministerstva práce a sociálních věcí, aby první týden nemocenské platil místo státu zaměstnavatel. Tento zoufalý pokus státního aparátu má zakrýt obrovský deficit v sociálních výdajích, způsobený celkově špatnou finanční politikou státu. Ano, výdaje na nemocenské dávky rostou a stát nemá prostředky na jejich hrazení. Jenže chyba není na straně zaměstnanců, že moc „marodí“, ale kdyby stát lépe vybíral daně, neumožnil tunelování bank, tak by bylo dostatek peněz nejenom na dostatečné nemocenské dávky, ale i na moderní nemocnice a dostupné léky.

Ministerstvo práce tímto svým nápadem dalo obrovskou zbraň do rukou některých zaměstnavatelů, protože platit první týden nemocné se nikomu z nich nebudou chtít a velice dobře si budou „pamatovat“ často nemocného zaměstnance. Ten se bude bát onemocnět, protože v krajích s vysokou nezaměstnaností se může častá nemocnost stát vítanou zámlinkou k jeho propuštění a tím vytvoření nežádoucího tlaku na všechny zaměstnance, kteří budou vystaveni libovůli svých zaměstnavatelů.

Je nasnadě, že v případě schválení tohoto zákona vzrostou zaměstnavatelům náklady, které promítnou do cen svých produktů a také nebudou nakloněni případným mzdovým požadavkům svých zaměstnanců.

Mzdy neporostou a stagnující kupní síla obyvatelstva brzy pocítí trh a kruh se uzavře.

Ano, mezi zaměstnanci je určitě procento lidí, kteří jsou na nemocenské z důvodu vlastní nechtivosti pracovat, ale rozhodně to není podstatná, určující část a proto není nutné zavádět nějaké změny. Jestliže se bude provádět důsledná kontrola nemocnosti, klesne počet simulantů na minimum. Proč kvůli zanedbatelné menšině trestat celek?

Nesmíme také pominout zdravotní hledisko celého problému, protože i taková, ze strachu z vyřazení, přechozená chřipka dovede způsobit závažné zdravotní obtíže, jejichž léčba bude stát více, než nemocenská za týden „obyčejné“ chřipky. Stoupnou tím výdaje na zdra-

votnictví a stát bude poté přemýšlet, jak ušetřit. A není těžké uhadnout, na čí úkor.

Je s podivem, že takový nápad se zrodil na ministerstvu, které má přímo v popisu práce hájit práva zaměstnanců, vytvářet důstojné podmínky k jejich práci a velice energicky by mělo legislativně zabránit svévůli ze strany zaměstnavatelů vůči zaměstnancům. Nehledě na to, že volby vyhrála levicová strana, jež se v předvolební kampani zaklínala ochranou všech občanů a neuplynul ani půlrok a chce zavést do praxe něco, co by nenapadlo ani nezarytějšího ekonomického liberála z pravého politického spektra. Sliby se rozplynuly do ztracena. A komunisté? Ti se v poslední době spíše zajímají o to, jak získat co nejvíce parlamentních postů za své politické kramaření a čachrářství při volbě hlavy státu. O dělnících a zaměstnancích mluví jen na Letné, v parlamentu na ně lehce zapomenou.

Proto Dělnická strana nabízí opravdovou spolupráci všem občanům, kteří nechtějí slyšet jen nabubřelé sliby, ale chtějí se podílet na budování politické síly, která bude jejich mluvčím a zastáncem.

LUCIE HORNÍČKOVÁ

Stanoviska DS

ČT neplní svoji úlohu

Dělnická strana považuje probíhající kampaň ke vstupu České republiky do Evropské unie za výsměch demokracii. Veřejnoprávní Česká televize nabízí občanům pouze směs diskusí a názorů, které nadnesené zveličují naši optimistickou budoucnost v rámci unie a jsou silně proevropské, a naopak nedává žádný prostor odpůrcům tzv. federalistické Evropy.

Prim v těchto eurošotech hrají lidé z uměleckého a společenského života. Tito názoroví prostitutí, z nichž drtivá většina nás kdysi přesvědčovala o výhodách socialismu, jsou smutným vysvědčením sametové revoluce.

Dělnická strana proto zvažuje podání trestního oznámení na Českou televizi, neboť neplní úlohu, která jí ze zákona náleží, a to informovat pravdivě, nezkrlesleně a demokraticky ve smyslu veřejnoprávního sdělovacího prostředku.

5. dubna 2003

Válka v Iráku

Předsednictvo Dělnické strany důrazně odmítá zahájení válečné agrese vůči Iráku a považuje ji za důkaz slabosti demokratického světa čelit rostoucímu diktátu a hrozbám ze strany Spojených států. Současná „zahraniční politika“ USA je ve svém důsledku podstatně horší a nebezpečnější než kdysi politika nacistického Německa.

Dělnická strana rovněž odsuzuje válkuchtivá prohlášení našich vládních představitelů a vystoupení ministra zahraničí Cyrila Svobody lze charakterizovat slovy „ještě větší blbec, než jsme doufali“.

20. března 2003

K výsledku arbitráže

Dělnická strana považuje rozhodnutí mezinárodní arbitráže ve sporu kolem TV Nova za logické vyústění krádeže provedené před čtyřmi roky. V té době současný senátor pan Železný svoji posedlostí uchránit si pozici generálního ředitele a zahájením vysílání „nové“ Novy zcela znehodnotil investice americké společnosti CME.

Částka, kterou má Česká republika zaplatit - zhruba 10,4 miliardy korun, však nepůjde na vrub viníka, ale paradoxně na daňové poplatníky, kteří budou muset dluh uhradit ze svých kapes.

Dělnická strana z těchto důvodů požaduje důsledné přešetření majetkových poměrů pana Železného a s ním související podezřelé transakce na jemu blízké osoby (např. bývalá manželka), a srážky z jeho senátorského platu na úroveň životního minima ve prospěch splácení jím zaviněného dluhu.

15. března 2003

Stávkující mají naši podporu

Dělnická strana plně podporuje stávkovou pohotovost pracovníků jaderných elektráren Temelín a Dukovany. Plánovaná personální redukce by mohla snížit vysoký bezpečnostní standard obsluhy jaderných zařízení.

Bylo by velkou chybou propustit vysoce kvalifikované zaměstnance, kteří své znalosti jen ztěží uplatnit na domácím trhu práce. Budoucnost patří alternativním zdrojům energie, hlavně jaderné energetice, tak proč se dnes budeme zbavovat odborníků, abychom je zítra „dovázeli“ ze zahraničí?

Zamýšlená výplata několika měsíčních platů propuštěným zaměstnancům je nedůstojným „vděkem“ za jejich povinnost a vysoce náročnou práci. Místo prohlubování jejich znalostí je pro ně připraven úřad práce.

17. února 2003

K odchodu V. Havla

Dělnická strana vítá odchod prezidenta Václava Havla z funkce. Podle našeho názoru nebyl pan Havel dobrým prezidentem všech občanů a nehájil dostatečně zájmy českého národa. Raději upřednostňoval budování svého „jájismu“, sbírání nejružnějších doktorátů a řadů před řešením skutečných a tíživých problémů, které naši společnost provázely po celou dobu Havlový éry.

Role jakéhosi masarykovského duchovního „tatička“, do které se Havel vžil, byla smutným důkazem morálního úpadku kdysi vychvalovaného a Západem obletovaného disidenta, jenž se ze dne na den dokázal spřátelit s těmi, proti nimž dříve tak horlivě bojoval.

Dělnická strana je přesvědčena, že Havlovým odchodem se otevírá možnost k postupné nápravě polistopadového vývoje, k obnově skutečné demokracie a právního státu. Prvním krokem však musí být důstojná volba nové hlavy státu, která musí proběhnout přímo občany této země!

2. února 2003

Dělnické listy a počátky hnutí

Proč Dělnická strana?

A proč ne. Naše strana je v České republice první svého druhu, která se otevřeně hlásí k dělníkům. Navazujeme tak na tradici dělnických stran druhé poloviny 19. století, kdy bylo toto hnutí na svém politickém vzestupu. Vinou různých ideologických proudů došlo k jeho rozkladu a následnému rozštěpení (viz komunistus atd.). Dělnické hnutí tak ztratilo svůj prvotní význam a stalo se pouze nástrojem fanatických revolučních ideologů, což mělo neblahé následky především v minulém století.

Dělnická strana se obrací převážně k dělnickým voličům. Nemáváme praporem rudého socialismu, ani modrého konzervatismu. Naším cílem je splnění jasných požadavků. Samozřejmě co nejstřícnějších vůči všem pracujícím občanům, a těm, co o ni vinou současných podmínek přišli.

Oslovujete pouze dělníky?

Dělníky i nezaměstnané, zemědělce, úředníky, učitele, lékaře... Rozhodně tu nejsme k radosti politiků.

Otázky a odpovědi

Kdo vlastně jste? Levice či pravice?

Stejně jako lidi netřídíme na „leváky“ a „praváky“, nečiníme tak ani při hodnocení naší strany. Dle našeho názoru je to již přežitě účelové dělení národa na dva tábory, jejichž vzájemné hašteření uměle vyvolává atmosféru účelné a názorově bohaté parlamentní debaty. Na způsobu vlády minulých stran je však nejlépe vidět, že rozdíly mezi těmito subjekty jsou mizivé v porovnání s tím, co slibují ve svých volebních programech. Dokonce i zde však dochází v zásadních otázkách k souladu.

Nehodláme se zúčastnit této virtuální reality a proto raději dáváme přednost označení lidová.

Souhlasíte se vstupem České republiky do EU?

Za současných podmínek ne. Ale pokud se tak rozhodne většina občanů v referendu, za předpokladu vyvážené informační kampaně, která by měla plebiscitu předcházet, musíme jejich rozhodnutí respektovat. V každém případě naším případným členstvím v EU nic nekončí.

Kdo vás reprezentuje, známe představitele DS?

Popularita ještě není předpokladem kvalitní stránky člověka. Ba právě naopak, v současné době je přílíš slávy věnováno těm, kdo si ji vůbec nezaslouží. To platí jak v politice, tak bohužel i v kultuře.

Představitel Dělnické strany možná známí nejsou, to však může být jejich předností, protože neztratili kontakt s normálním životem „obyčejných“ lidí. Jsou totiž jeho součástí.

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany je veden u ČSOB.
Číslo účtu:

182 577 870 / 0300

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu Dělnické strany:
PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.

Vznik, vývoj a dějiny sociálního hnutí v českých zemích od poloviny 19. století jsou především dějinami otázky dělnické, jako otázky nejpřednější v souboru otázek sociálních. Vznik strojů, rozvoj průmyslu a obchodu nejenže tvoří mohutný čtvrtý stav, co do počtu víc a víc rostoucí, ale se vznikem této poslední třídy vznikají nové sociální, kulturní a politické problémy. Je-li tomu tak všude v Evropě, v historických zemích českých kromě toho vrcholí národní obrození (vedené Havlíčkem a Palackým), vytváří se národní vědomí, jako logický výsledek buditeckého díla. Zatím jde spíše o citění než hnutí; je posilováno novinami, básníky, spisovateli, učenci, spolkovým duchem, vzdělávací prací a netýká se jen jediné vrstvy české společnosti. V čele národních snah stojí studenti a národní vědomí, národní ctižádost, sociální tlak a kulturní hlad vede české dělníky k sdružování, prvním organizacím a solidaritě.

Historie zaznamenává první boj pražského tiskárenského dělnictva z roku 1848. Dělníci chtějí rozbít stroje, protože je připravily o práci. Zde se poprvé objevuje jméno lékaře, dr. F. C. Kampelíka, zprostředkovatele mezi dělníky a majiteli tiskáren. Doktor Kampelík zakládá časopis Hlásník, první dělnický časopis v Rakousku. Pronásledovaný Kampelík se uchyluje na český venkov, později až do Srbska. Po dvaceti letech se vrací a píše jednak do časopisu Dělník a do Dělnických novin, které mezitím vznikly. Když v roce 1872 umírá, Dělnické noviny píšou: „Nad takovým mužem nelze než zaplakati, ztratili jsme přítele dobrého.“

Po roce 1848 a po neúspěšné stávce knihařů není několik let o organizaci dělníků v Praze nic slyšet. Jednoty katolických tovaryšů jsou v té době jedinými dělníckými spolky. Teprve v roce 1867 vychází časopis Dělník a téhož roku v prosinci, za pomoci Dr. F. L. Chleboráda, mlynářský dělník F. Myrtes předseda schůzí, na které dělníci zakládají podnikatelský spolek Oul.

Dr. Chleborád ve svých projevech i v časopise Jednota, který v roce 1869 založil, nabádá dělníky, aby se drželi svépomocných a podnikatelských snah a nestarali se o politiku. Druhého dne po kladení základního kamene k Národnímu divadlu, 17. května 1868 na Střeleckém ostrově se koná první schůze československých dělníků a po ní hromadná výjizdka na Cisařskou louku. Proti Chleborádovi vzniká opozice právě založené dělnické Besedy. Nový časopis Český dělník 1869, vedle listu Dělník, Oul, Včela, a Jednota oponují Chleborádovým snahám. On zatím zakládá dělnickou banku Slavii a píše populární brožurky pro dělnictvo a řemeslníky. Krátce po jeho odchodu

kvetoucí podnik Oul padá (jeho čestnými členy byli např. Palacký, Rieger, Purkyně). Časopis Dělník střídavě zaniká a je zase obnovován. V roce 1871 se zde objevují články Josefa Pecky, již ovlivňovaného německou socialistickou literaturou. Dělnické noviny, založené roku 1870 jsou ve sféře staročeské politiky. V Národních listech již působí Josef Barák (1833 - 1883), který v pozdější době sehrál důležitou roli při vzniku Dělnických listů.

Josef Barák náležel k mladé literární generaci, která se v květnu 1858 představila almanachem Máj. Když se po mrtvých letech Bachova absolutismu začal znovu rozvíjet český národní život, patřil Barák k jeho předním organizátorům. V letech 1867 až 1873 vydával a řídil časopis Svoboda. Jako radikální demokrat si Barák všiml dělnických problémů a účastnil se mnoha akcí dělníků, pro které požadoval rovnoprávnost v politickém životě.

V září 1871 byl zvolen šéfredaktorem prvního dělnického časopisu Dělnické listy, který 5. ledna 1872 poprvé vychází.

Josef Barák již v prvním čísle v článku Naše úloha píše: „Mezi nerozřešené otázky svobody náleží především otázka dělnická. Dělnictvo musí vlastní snahou a prací z pout se vysvobodit. Přitom však musí být dělník především Čechem a české dělnictvo přijímá celý program národní a státoprávní také ve svůj program, jsouc přesvědčeno, že jen šťastným rozřešením otázek národních a státoprávních lze i jemu dosáti šťastného rozřešení otázky dělnické.“

Svým národním citěním se však Barák dostával do rozporu se smyšlením některých socialistů ve vydavatelském sboru časopisu, a proto se v srpnu 1872 na nátlak marxistů vedených Peckou a Zápotockým (pozdějšími zakladateli „české“ sociální demokracie) redakce vzdal. Zredivoval jen sedmnáct čísel a skládaje redakci, loučí se svými dělníckými čtenáři charakteristickými slovy: „Bratři dělníci. Skládaje redakci Dělnických listů zpět do rukou vašich, jsem přesvědčen, že jako dosud zůstanete věrni praporu národnímu a spásu svou hledati budete toliko v osvětě, svěcinnosti a mravním povznesením svým. V tomto znamení musíte zvítězit. Sláva vlasti. Nazdar svobodě.“

Již od studentských demonstrací v květnu 1860 se Barák těšil neobyčejné pozornosti policie a byl také několikrát stíhán soudně. Ve své době byl velmi populární a oblíbenou osobností. Dnes je jeho jméno známo jen užšímu kruhu zájemců o české dějiny. Neprávem, neboť, jak o něm napsal ve svých vzpomínkách spisovatel A. Stašek, „svými náhledy předbíhal svou dobu, což vždy vždy známku duchů nad obecnou úroveň vynikajících“.

VLADIMÍR SVOBODA

PŘIHLÁŠKA DO DĚLNICKÉ STRANY

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

..... Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany.
Slibuji, že budu dbát o dobré jméno strany a získávat její podporu u veřejnosti.“

Datum:

Podpis:

Adresa: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará).

Psali jsme...

Rezoluce dělníků Československých

My, čeští dělníci, shromáždění na táboru odbyvaném dne 3. září 1871 odpoledne na polích u Pankráce za tím účelem, abychom důkladně, všestranně a pilně porokovali: I. O nutnosti vydávání nového časopisu dělnického a o prostředcích, jakými lze vydávání to vbrzku uskutečnit, a II. o všeobecném právu hlasovacím, oznamujeme veškerému dělnictvu československému, všem, kteří vůbec ke vzdělanosti a blahobytu národa našeho pracují, a zvláště těm, jichž povinností, aby přání a potřeby naše znali, že jsme se usnesli u věci té takto:

O otázce první

Vzdělanost, osvěta, toť první podmínka pravého pokroku a blahobytu v národě i společnosti. Úplná, všestranná, jak spravedlnost žádá, svoboda života a rovné právo, toť činí jednotlivce, jednak sebelepší, bratry stejně drahými, stejně důležitými, stejně váženými; tím lid vede se k důstojnosti a zároveň k jistému sebevědomí, na něž spoléhá; tím buduje se poctivá vospolitost občanská, pořádek, jistota a spokojenost. V národě našem československém nedostává se žádnému stavu potřeb zmíněných takovou měrou, jako právě třídě naší dělnické. Bolestně nás to dojmá. Ano, tím bolestněji, jelikož o mnohém víme, co nám náleží, co by nám prospěšným a jiným neškodným býti mohlo, přece však se nám to upírá. Jisto jest, že pravda a právo zvítězí; že co spravedlivé, potlačováno na věky býti nemůže. Vítězství věc dobrá dojíti musí, dojde ho i věc naše dělnická. Jsouť prostředky rozličné, jimiž nám možno bojovati, záleží jen na vhodném, obratném a poctivém jich užití. Jedním z prostředků nad všechny ostatní všeobecně důležitým, ba nevyhnutelným, jest řádný časopis, což i my, dělníci čeští, uznáváme, a jelikož až doposud žádného řádného dělnického časopisu nemáme, časopisu to, který by byl naším majetkem, který by platil za přední a hlavní úkol měl, aby veškeré dělnictvo československé poctivě a neohroženě k skutečnému dobru vedl, jak výše již vzpomenu, používaje k tomu všech prostředků, jimiž vítězí žurnalistika poctivá a radikální: usnesli jsme se, že založíme časopis nový, který by úplně vyplňoval mezeru tuto, jižto dnes všichni tak cítíme.

Časopis tento měl jméno „Dělnické Listy“ a vycházejí prozatím, než se peněžní jeho poměry vyvinou, dvakrát za měsíc. Pečováno však o to buď námi všemi, abychom co nejdříve mohli státi se týdníkem a bude-li možno i denním listem.

O otázce druhé

Za hlavní a nejpůsobivější prostředek vývoje politického a národního považujeme rozšíření práva volebního do zastupitelstva zemského na všechny dospělé a zachovalé osoby tuzemské, a přehlašujeme zavedení všeobecného práva volebního za nejnuttnější úkol spravedlivé vlády a za podmínku blaha země. Tudíž se vyslovujeme pro nezbytnost článku tohoto, o jehož dosažení dělnictvo československé se zasazovati nikdy neustane.

Dělnické listy č. 1, leden 1872

Mládež DS

Mládež dělnické strany (MDS) je alternativou členství v Dělnické straně pro mladé zájemce (minimálně patnáctileté), kterým ještě nebylo 18 let. Způsob přihlašování je obdobný, pouze s tím rozdílem, že zájemce bude zapsán do evidence žadatelů o členství, nicméně obdrží předběžnou stranickou legitimaci. Povinnosti vyplývající ze stanov DS začnou platit až po nabytí plnoletosti, včetně placení členských příspěvků.

Chceš se stát členem Dělnické strany, ale ještě Ti nebylo 18 let? Vyplň přihlášku (k vystřihnutí na této stránce), a s příloženou průkazovou fotografií zašli na adresu: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6. Sekretariát Ti okamžitě vystaví a zašle předběžnou členskou legitimaci a tím se stáváš kandidátem na členství v DS. Po nabytí plnoletosti neprodleně informuješ sekretariát DS, který Ti po zaplacení vstupního členského příspěvku vystaví členskou legitimaci DS.

MOUDRÁ SLOVA

Quae non prosunt singula, multa iuvant. (Ovidius)
Co nezmůže jedinec, zmohou mnozí.